

fæstede Punkter, er en stor Mangel ved vort Forsvarsvæsen. Jeg skal ikke her komme ind paa at undersøge, hvad Grunden kan være til, at vi hidtil ikke alvorlig have stræbt at afhjælpe dette Savn, men blot holde mig til den nøgne Kjendsgjerning, at vi endnu i dette Dieblif mangle et eller flere befæstede Punkter til Støtte for vor Hær, og det er en meget alvorlig Sag, en meget betænkelig Mangel, som vi saa snart som mulig maa anfænde alle vore Kræfter for at søge at afhjælpe. Vi skulde Landets Sønnen det, da vi jo omtrent kunne forudsæ, at naar Kampen næste Gang bryder løs, de ligesom tidligere ville komme til at kæmpe imod overlegne Stridskræfter; vi skulde dem at staffe dem den Støtte, som befæstede Pladser altid yde en mindre Hær. Men denne vor Opgave bliver vanskeligere derved, at de naturlige Betingelser for at stabe stærke Befæstningsanlæg, som ere tilstede i andre Lande, savnes her. Vi have ikke Klippeegne, som kunne yde et naturligt Grundlag for hine faste Borge, der i lang Tid kunne yde endog saa en stærk fjendelig Overmagt Modstand, og vore Landtunger og Halvøer, som i tidligere Tid afgave gode Vilkaar for saadanne Anlæg, have jo nu tabt disse, efter at vi ikke længere ere Herrer paa Søen; men i hvor høi en Grad end vor Opgave bliver vanskeliggjort ved disse Mangler, tror jeg dog, at vi ikke derved maa lade os skrække tilbage fra at vie alle vore Kræfter til at løse denne vanskelige Opgave. Ved en alvorlig Overveielse heraf kunne vi naturligvis ikke blive fri for, at de forskjellige Anstuelser komme frem, om vi skulle sprede vore Kræfter, eller samle dem paa eet Punkt. Jeg taler kun som Rægmænd, og naturligvis ikke i mindste Maade som Sagkyndig, og mine Ord have derfor ikke i mindste Maade den Vægt som særlig Sagkundskab giver; men jeg kan efter min alvorlige Overveielse ikke komme til nogen anden Overbevisning end, at vi med de Kræfter, der staa til vor Naadighed, og som selvfølgelig i stort Maal ere indskrænkede; gjøre bedst i at samle alle vore Kræfter paa at tilveiebringe een fast Plads. Derfor der nu er Noget, som bestemt kan vise mig og pege paa et Sted i vort Fædreland, hvor de bedste Naturbetingelser ere tilstede for at stabe en saadan fast Waabenplads, hvor man kan yde Fjenden den virksomste og kraftigste Modstand i den længst mulige Tid, hvor det danske Flag kan holdes oppe, idetmindste saalænge, indtil man kan faae spurgt de øvrige venstabelige Magter i Europa, om de ville lade det ældgamle Kongerige og Folk falde og overgive os til vor Skjæbne og i den rougridste Fjendes Haand, som har overfaldet os — kan Noget vise os et saadant Sted, skal jeg villig gaa med og arbejde for dette Punkt, hvor det end er, men uagtet jeg maa frakjende mig enhver Jøselse af den Art, som den ærede sidste Taler (Bajer) betegnede som Forelskelsens Sværmeri med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning, saa har jeg efter min

ædru og alvorlige Overveielse ikke kunnet komme til noget andet Udslag end det, at, naar jeg alvorlig spørger mig selv: Hvor er det, Fjenden ved et pludseligt Overfald kan tilføie os det virksomste, føleligste og mest knusende Slag, saa er det ved at tage Sjælland og særlig Hovedstaden. Den ærede Rigsdagsmand for Presto Amtets 6te Valgkreds (Boissen) sagde, at Befæstningen om Kjøbenhavn ogsaa havde den Feil, at den kun kunde anses for at være rettet mod en enkelt Magt. Det kan jeg ikke forstaa; thi det forekommer mig virkelig, at man maa sige, at ved at befæste os der og rette vore Bestræbelser netop paa Forsvaret af dette Punkt, gjøre vi det mod enhver Magt, som under giene Muligheder kan fristes til at overfalde os, vel at mærke mod enhver Magt, der er vor Overmand paa Søen. Vi have jo da ogsaa et bestemt historisk Exempel paa, at vi ere bleone overfaldne paa den Maade fra en hel anden Side end den, det ærede Medlem tænkte paa. Naar det ærede Medlem sagde, at vi ogsaa maatte stræbe efter at faae vort Forhold til denne Magt forandret, skal jeg gjøre et Par Bemærkninger dertil, saavidt det vedrører Sagen, vi her forhandle; jeg skal pege paa en Uttring, som synes mig, blev saa smukt og sandt udtalt af det ærede Medlem for Beile Amtets 2den Valgkreds (Berg) under en tidligere Forhandling om Sværnets Ordning, nemlig at vi baade med Hensyn til Ordningen af vort Forsvar og med Hensyn til vor Politikk i det Hele ikke kunne se bort fra vort Forhold netop til denne Magt; og jeg tror, at med Hensyn til vor Krigsberedskab træder det Spørgsmaal i Forgrunden, hvis Løsning først maa være kommen, inden her kan være Tale om, at vort Forhold til denne Magt bliver et andet, en Løsning, som det ikke staaar i vor Magt enten at fremstynde eller at fremtvinge. Naar det ærede Medlem endvidere pegede paa, at Hovedstaden indeholder Skatte af en saadan Bestaaffenhed, at vi ikke maatte udsætte Kjøbenhavn for et Bombardement, saa kan dette i og for sig ogsaa godt være Gjenstand for Overveielse med Hensyn til det Spørgsmaal, om man skal gjøre Kjøbenhavn til en stærk Fæstning eller nøies med at anlægge mindre stærke Befæstningsarbejder, der kunne yde Fjenden Modstand i kortere eller længere Tid uden just at udsætte Byen for et Bombardements Udleggelse. Men selv i det Tilfælde, at man tænker sig, at Byen bliver fri for Bombardement, og det er tilvisse en særlig Sag, som man nødvendig skal udsætte en folkerig Stad for, naar det ikke er høist nødvendigt, tror det ærede Medlem da, at disse Skatte, selv om vi nu kunde fri dem for Bombernes og Aldens Magt, derfor ved en fjendelig Besættelse ville være bevarede? Tror det ærede Medlem ikke, at de kunne være et Mittel netop til at friste Fjenden til Overfald, naar han saa let kan komme i Besiddelse af dem, og friste ham til ogsaa at beholde dem i sin Haand, naar han en-